

Uit de pastorie – week 46 2025

Wat achter ons ligt

Zondagavond bereidden we ons voor op de komende Avondmaalszondag door uit Genesis 18 te lezen. We richtten ons vooral op het lachen van Sara. De manier waarop Hebreëen 11 over Sara spreekt, lijkt compleet tegengesteld aan wat Genesis 18 over haar (on)geloof zegt. Opvallend vond ik dat de kanttekeningen van de Statenvertaling in Sara's lachen een uiting van ongeloof zien, terwijl ze bij het lachen van Abraham om dezelfde belofte (Gen.17:17) juist van geloof spreken. Het werd me niet duidelijk waar ze deze verschillende interpretatie op baseren. Duidelijk werd in ieder geval dat de Heere Sara tot een heel overtuigd lachen, een blijdschap in de Heere heeft gebracht. Als Izak geboren wordt, zegt Sara dat de Heere haar heeft doen lachen (Gen.21:6). Dat is voluit geloofstaal, de taal die we leren spreken als we door Gods wonderen en genade overweldigd zijn. Gaan we zo ook de komende zondag tegemoet, in een onuitsprekelijke verwondering dat de Heere ons aan Zijn tafel ontvangt? Bij Hem is mogelijk wat bij de mensen onmogelijk is: dat een zondaar zalig wordt. Dit geheimenis draagt de vorm van een kruis. Het draagt de Naam van Jezus Christus!

Dezelfde preek had ik 's morgens al gehouden toen ik in het kader van het beroep in Huizen preekte. Huizen is net als Elburg ook een vissersplaats aan de voormalige Zuiderzee. Maar de naoorlogse ontwikkelingen waren daar voor een deel anders dan hier. De secularisatie laat zich openlijker zien dan hier – wat niet wil zeggen dat daar méér secularisatie is dan hier. Wat voor mij telt, is wat de Heere wil. Zijn stem hoop ik, ook na de ontmoetingen die er inmiddels hebben plaatsgevonden, te verstaan. Fijn dat velen daar met ons om bidden!

Wat voor ons ligt

De diensten van komende zondag staan in het teken van het Heilig Avondmaal. Avondmaalszondagen behoren tot dé feestdagen van de gemeente. Op een Avondmaalszondag is het Kerst, Goede Vrijdag, Pasen, Hemelvaart en Pinksteren tegelijk: alle heilsfeiten concentreren zich in het brood dat wij eten en de wijn die wij drinken als tekenen van Gods verzoenende liefde. Hiertoe kwam de Zoon van God op aarde, hiertoe leed en stierf Hij aan het kruis, hiertoe stond Hij op, voer Hij ten hemel en stortte Hij Zijn Geest uit. Nergens verheugt Zijn gemeente zich meer dan wanneer zij mag geloven, belijden en zingen dat ons deze Koning door Israëls God is gegeven. Ook troost de Heilige Geest de gemeente door dit sacrament dat ook het laatste heilsfeit spoedig vervuld zal worden: Jezus' wederkomst in heerlijkheid. Bereid u met heilige vreugde voor!

Wat de preekstof betreft: wellicht lezen we in de morgendienst opnieuw de eerste verzen van Genesis 18. Het lijkt een beetje het spiegelbeeld van het Heilig Avondmaal. Want hier bereidt de Heere geen maaltijd voor Abraham, maar andersom.

Maar Abrahams bede in vers 3 klinkt als een Avondmaalsgebed! Tegelijk zit in deze verzen iets van het diaconale wat vanouds sterk aan de Avondmaalstafel verbonden is. Vanuit de Avondmaalsgemeenschap weet de gemeente van Christus zich geroepen om haar gaven onderling te delen. Zo ging dat ook in Korinthe, al ging het daar ook onheilig mis. De Avondmaalscollecte is er nog steeds een zichtbare herinnering aan.

Voor de avonddienst van dankzegging overweeg ik wat zondag 46 van de catechismus ons aanreikt over het gebed. Het gebed wordt door de catechismus immers het belangrijkste deel van de dankbaarheid genoemd. Zo kunnen we de dankzegging voor het Heilig Avondmaal verbinden aan ons jaarthema en de leerdiensten over het gebed. Het gaat over het aanroepen van God als Vader in de hemel. We bidden elkaar gezegende diensten toe die God verheerlijken en ons zullen bouwen in Hem.

Ten slotte

Voor het beroep naar Putten bedankte ik. Dat viel me moeilijker dan ik vooraf verwacht had. In de brief aan de kerkenraad aldaar schreef ik dat het voelt alsof je een verkering uitmaakt. Je hebt een paar weken intensief met elkaar opgetrokken, elkaar uitgevraagd, er komen verwachtingen en verlangens, je komt ook op de thema's waar je later zeker nog eens over moet doorpraten – maar hier ontbrak het me aan een overtuigende stem van God Die me zou zenden. We blijven vooralsnog dus in Elburg, en dat spijt ons allerminst. Maar we moesten wel meteen verder met het beroep uit Huizen. Intussen hopen we rond het verschijnen van de kerkbode de beslissing van ds. Van Heijningen te vernemen op het beroep dat wijk Oost op hem heeft uitgebracht.

Toen ik in Huizen op de preekstoel stond, viel mijn oog, door het kerkraam heen, op de pui van een broodjeszaak of zoiets. Er stond met grote letters op: bezorgers gezocht. Ik dacht: dat kun je ook wel met grote letters op de kerk zetten. Wat is er een behoefte aan nieuwe dienaren van het Woord! Of... aan hele 'gewone' gemeenteleden die het levende Brood uitdragen in deze wereld. Waar zijn ze níet nodig?! In die zin hebben we allemaal een beroep te overwegen: 'en u zult Mijn getuigen zijn'. 'Gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn'.

Van mijn vrouw en mij een hartelijke groet in de Heere aan u en jullie allen,

Uw A.J.M.